

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XIII

Pokus zabít sestřenici a co z toho pak vzniklo

Když jsme jako kluci od taťky dostávali řemenem na holou, povinně na doraz vyšpulenou zadnici, moc dobře jsme věděli, že čím víc je vyšpulená, tím víc se řemen kolem ní obtočí, jeho konec až násobně zrychlí a také se násobně zvýší bolest v místě dopadu. Jenže podvádět nešlo. Klečeli jsme opřeni o lokty a hrudníkem museli ležet až na předloktí. Jiná věc byla u rákosky. Ta se sice neobtáčela, ale i tak trochu zrychlila a konec snadněji prorážel kůži. Navíc vyšpulení úplně znemožnilo si trochu ulehčit zatnutím svalů zadku. A proto jsme při trestech od strýce, s bratrancem Milou, často zkoušeli trochu podvádět a nešpulit úplně na doraz. Strýc to ale vždycky poznal, sice nám vysolil ránu, ale okamžitě oznámil: ta se nepočítá, neměl jsi pořádně vyšpulenou. Naše protesty nebral na vědomí. Sestřenice Dáša, která byla většinou přítomna, se nám potom smála a říkala nám, že jsme blbečci. Naprosto jsme nechápali, jak to strýc může poznat.

Mezi mojí čtvrtou a pátou třídou jsem s našima, Milem, babičkou a Dášou byli zase tři týdny v Beskydech na chalupě. Ještě předtím, než dojeli, začala dlouhá série klukovských válek a já hned ze začátku padl do zajetí dolňáků a byl podroben pětihodinové popravě, při které mi, mimo jiné, skoro čtyřhodinovým výpraskem na holou úplně zmalovali zadek.

Následující událost proběhla asi deset dní potom, kdy se už tmavofialová změnila na zelenou a žlutou a také po spoustě malých stroupků už zbyly jen bílé tečky. Před chalupou jsme měli do země dva zaražené kůly, na kterých byl nahoře přibyt třetí. Toto zařízení sloužilo ke klepání koberců, větrání peřin, sušení dek a také jako fotbalová branka. Vedle byla besídka skrytá za keři po obou stranách vstupu. Keře besídku úplně kryly, takže sice bylo dost vidět ven, ale zvenčí dovnitř skoro vůbec.

S Miloněm jsme se odpoledne domluvili, že na sebe budeme kopat. Když jsem si obouval kopačky, oznámil mi Milo, že se ještě musí vykadit. Po obutí kopaček jsem musel čekat. Sestřenice Dáša právě visela na brance hlavou dolů, zaklesnutá na ní jen ohnutými koleny. Oznámil jsem jí tónem nejméně trojnásobného mistra světa, ať sleze, protože se tady bude hrát fotbal. Dáša nereagovala. Ještě jsem jí to dvakrát zopakoval – a pořád žádná reakce! To už mě dost štvalo, tak **MY** jdeme hrát fotbal a ona si tam klidně visí a zavazí!! Zvýšil jsem

kalibr: Slez, nebo tě sestřelím! NIC!! Slez nebo tě trefím do hlavy!! NIC!!!! Tak jsem kopl prudké bodlo, Dáša po zásahu do hlavy spadla dolů na přímo na hlavu, hned se zvedla a se slzami v očích a hlavou na bok k rameni šla domů. Ani nehlesla. Strašně mě to vyděsilo, byl jsem si naprosto jistý, že ji nikdy nemůžu trefit, natož opravdu do hlavy. Vyděšeně jsem ji sledoval a koutkem oka zahlédl tátu, jak vychází z besídky. Jednu tvář měl namydlenou, v pravé ruce držel holicí strojek se žiletkou. Přicházel ke mně, holicí strojek si přendal do levačky a pravačku napřáhl ke strašné facce. /Nikdy dřív jsem od něj facku nedostal/. Po tom, co jsem provedl, jsem si netroufl vykrývat, a tak jsem očekával facku, po které udělám pár přemetů dozadu a skončím v pět metrů vzdáleném potoku. Jak se táta ale rozmáchl, uviděl za mnou podél chalupy postavenou lavičku. Facka nedopadla, táta místo ní ukázal na lavičku se slovy: **Otoč lavičku bokem ke stěně a nachystej se, přijdu to s tebou pak vyřídit.** A šel za Dášou domů.

Byl jsem hrozně vyděšený, ani ne tak z jistého a určitě velkého výprasku, ale z toho, jak šla Dáša úplně potichu a s hlavou na stranu domů. Kdyby aspoň křičela! Dost otřesený jsem otočil lavičku krátkou stranou k chalupě, sundal jsem si trenky, zaklekl na lavičku, opřel se o lokty a zahájil tak fázi čekání na trest. Po chvíli vyšel Miloň, chvíli stál za mým vystrčeným zadkem a pak odešel k sousedům, vyzumět trojici bratrů, našich kamarádů, že bude něco zajímavého k vidění. Po chvíli se všichni čtyři pohodlně usadili do trávy necelé dva metry za mnou. Hned za lavičkou se terén začal zvedat nahoru, takže museli mít báječný výhled. Čekání prostě nemělo konce. Jen dvakrát vystrčila ven ze dveří hlavu babička a třikrát mamka. Nezávisle na sobě mě obě vždy povzbudily podobnou, krátkou větou ve smyslu: Doufám, že ti táta dnes ten zadek pořádně rozseká!!!! Já čekal a čekal. Přitom mne napadlo, co asi udělá táta, když uvidí můj zelenožlutý zadek. Bude určitě chtít vědět, kde jsem k tomu přišel. Doma se zatím řešilo, jestli s Dášou do nemocnice či co. Kdyby bylo auto, určitě by se jelo. Ale byla jen motorka. Nakonec Dáša narovнала hlavu. Hlava i krk stále hodně bolely, ale trochu se to mírnilo. Tak nakonec byl čas i na mě.

Věděl jsem, že si táta dovezl řemen, který vozil pro jistotu stále. Předpokládal jsem ale, že jsme přijeli bez rákosky. Když ale konečně vyšel ven, překvapil. Leslí, nachystej se na fišpanku, připravím si pěkný prut!! Vyzrazil do kůlny pro zahradnické nůžky a zmizel s nimi za kůlnou, kde byl velký výběr keřů. To bylo moc nepříjemné, s velikým výpraskem na holou jsem byl smířený, ostatně ještě nikdy v životě jsem od nikoho nedostal jinak, než na holou. Ale výprask rákoskou jsem vždy dostával úplně nahatý a připadal jsem si u toho dost trapně i pouze před tátou. Nešťastně jsem se zvedl, vyzul si kopačky, sundal ponožky i tričko a zase zaklekl a opřel se o lokty. Táta po chvíli přišel s ukázkovým prutem. Jakmile jsem ho uviděl, zatajil jsem dech. **Proboha střemcha!!!** Dost dlouhá a zastřižený konec měl tak průměr asi čtyři milimetry. Bylo mi jasné, že s rákoskou by na tom byl můj zadek o dost líp. A to, jak ji táta ohýbal na obě strany, mi řeklo, že moc dobře věděl, jaký prut si stříhá!! Ještě si donesl hodinky, stoupl si tradičně po mé levé straně a řekl: **Tak Leslí, dneska to máš za třicet! Upozorňuji, že se bude počítat jen to, co bude na vzorně vyšpulenou zadnici. Můžeš kočičku, ale jakmile uslyšíš vyšpul, tak pohni, ať se ti další započte do trestu. Budeš to**

dostávat po pěti minutách. Můžem? Uvědomil jsem si, že je opravdu zle! Třicet znamená dvacet na zadek a celých deset mezi zadek a stehna!!! A při pětiminutových pauzách dvě a půl hodiny trvající výprask. Sáhl jsem rychle pro trenky pod sebou, nacpal si je do pusy, co šlo a odevzdaně prohnul záda, úplně na doraz = táto můžem. Akorát jsem ještě stačil vydechnout. Ale místo pronikavé bolesti slyším: Pořádně se roztáhni – posunuji lokty daleko od kolen, ale asi to nestačí. Ještě, ještě!! Stačí. Znovu vzorně špulím a co nejvíc vydechuji – musím nosem. V tom okamžiku se mi něco strašně žhavého zakousne z boku do pravé půlky ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ současně s řevem, silně tlumeným trenkami, si počítám pomalu výdech na osm. Ihned po ráně jsem udělal kočičku a snažím se pomalu počítat nádech na osm a výdech – vždy s řevem taky na osm. Nádech na osm, výdech na osm. Čas rychle utéká a bolest i přes kočičku mizí jen pomalu. **Vyšpul!** Rychle vyšpulit a vydechnout – žhavé kousnutí z boku pravé půlky a vše se opakuje, kousnutí zprava, pak zleva a stále dokola. Rány se ani nesnažím počítat. Maximálně se soustředím na počítání dýchání a na to, abych dokázal na povel znovu a znovu vyšpulit na doraz. Po dalším hrozném rozžhaveném kousanci vlevo slyším obávané: ta se nepočítá, neměl pořádně vyšpuleno. Na okamžik propadám zoufalství, vždyť jsem ani nechtěl podvádět, to je nespravedlivé. Víím ale dobře, že s tím neudělám nic, než že si budu muset vyšpulit ještě pro jednu navíc. Nářez nemá konce, ale bolestivost ran nyní už zřetelně ustupuje. Už skoro nemám problém s vyšpulením. Uvědomuji si, že už jsem za patnáctou ránou. **Leslí, pozor! Připrav se jedenadvacátá! Vyšpul!** Proboha to ne! Špulím a těsně pod pravou půlkou se zakusuje rozžhavený prut. Bolestí nejsem schopný ani ryčet. Kočička a ryk až po chvíli. **MUSÍM TO DÁT!! PŘECE NEDOSTANU TROJNÁSOBEK, KDYŽ BY SI MĚ TÁTA MUSEL PŘIDRŽET!!! POMALU DÝCHEJ A POČÍTEJ DO OSMI!!!! ZVLÁDNEŠ TO PŘECE!!!** Nutím se do klidu a pomalu zase počítám do osmi. **Vyšpul!** Špulím a zákus žhavého prutu pod levou půlku. Ale zvládám pomalu počítat. Nyní už víím, že to zvládnu. Zákus pod pravou půlku, pod levou a trest pomaličku spěje ke konci. **KONEČNĚ!!** Vůbec jsem nečekal, že to takto zvládnu. Po dlouhatánském úporném soustředění jen na dýchání a včasné vyšpulení, začínám vnímat okolí a uvědomuji si, že Dáša s babičkou už nějakou dobu stojí kousek ode mne a pozorují devastaci mé zadnice. Ryk tlumený trenkami přešel do kňučení. Vidím pod obličejem louži ze slz a slin. Vytahuji si z pusy trenky, slinami tak nasáklé, že z nich už delší dobu teklo na lavičku. Dorazil taťka s vlhkou žínkou, kysličníkem, jódem a gázou. Začal mi ošetřovat zadek, a když mu Miloň začal asistovat, celé mu to předal se slovy: hlavně pořádně vydezinfikovat! Kysličník by měl štípat a jód pálit, ale nějak to necítím. Výprask stále dost intenzivně doznívá. Cítím silné pulzování krve v zadnici i okolí. Vyčerpání a svalová bolest z nepohodlné roztažené pozice najednou rychle přebíjí bolest z trestu. A já čekám na svolení konečně vstát. Když přijde, pomalu se zvedám a nohy mám tak trošku jako sulc, záda, ramena i ruce dost bolí.

Ale Miloň mě hned, ještě úplně nahatého, táhne za kůlnu a kluci jdou s námi. Za kůlnou si Milo sundává trenky i tričko, kleká si a opírá o lokty. Leslí koukej! Udělá kočičku a z ní pomalu přechází do rovných zad a ty potom začíná pomalu prohýbat, až na doraz. A vítězně na mne

volá: Viděls?!!! Neviděl jsem nic. Tak ještě jednou! Kočička – půlky stažené k sobě a mezi nimi uzounká štěrbina. Ta se s rovnáním zad pomalu rozšiřuje. Při rovných zádech je o poznání širší a trošičku je vidění i prcka. Milo pomalým prohýbáním zad špulí, škvíra mezi půlkami se víc a víc rozšiřuje, až je prcka jako na dlani. Leslí, mám vyšpuleno na doraz??? Určitě máš. Milo ale záda prohne ještě kousek, z rýhy je najednou jen neznatelná prohlubeň. Vidíš, že jsem neměl!!! To neošidíš!!! Vždycky se musí poznat, že podvádíme!!! Všichni tři sousedovic kluci si to postupně vyzkoušeli a u všech to dopadlo stejně. Od té doby jsme, Milo i já, už nikdy nezkoušeli podvádět a vždycky poctivě vyšpulili až na doraz. Jak jsme dospívali, trestů víc a víc ubývalo, ale ty, co jsme dostávali, zase stály víc a víc za to.

O tři dny později si mě tatínek posadil na klín a zeptal se, proč jsem měl tak zmalovaný zadek. Co jsem vyvedl, a kdo mě musel potrestat. Když jsem ho seznámil s existencí klukovských válek, nijak dál nevyzvídal, jen se zeptal, kolikrát jsem od kluků jako zajatec už dostal. Přiznal jsem se, že jedenkrát. A potom se mě ještě zeptal, jestli už jsem taky dával někomu na holou. Když jsem mu nadšeně popsal, mých zatím jediných pětadvacet, jak to probíhalo, a jak se zajatec kroutil pod metličkou v mojí ruce, prosil o zmírnění a křičel bolestí do roubíku, se zamračil a prohlásil: Doufám, že tě zase brzy zajmou a zmastí ti zadek tak, že tě toto přestane bavit. Vyjíměčně měl táta tentokrát pravdu jen z části. Sice mě chytli, a ne jednou, a zadek mi vždycky opravdu zmastili, ale bavit mě to nepřestalo. Celou zimu jsem se těšil na další prázdniny a další boje a na to jak i já budu dávat našim zajatcům na holou.